

občinski poročevalec

Občinski poročevalec, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Domžale izhaja dvakrat mesečno; vsa gospodinjstva v občini ga dobivajo brezplačno. Glasilo ureja uredniški odbor v sestavi: Karel Kušar, Matjaž Brojan, Maks Jeran, Franc Tekavec, Darko Gopnjavec, Marjan Bolhar, Matjaž Repnik, Ivana Seifert in Jože Skok. Glavni urednik: Karel Kušar tel. 721-082, odgovorni urednik: Matjaž Brojan, tel. 721-656, tehnični urednik: Franc Ravnikar, tel. 721-082. Glasilo izhaja v nakladi 12.000 izvodov in ga tiska Delavska univerza Domžale. Rokopise sprejema odgovorni urednik, Ljubljanska 94, Domžale, naročene oglašje sprejema Delavska univerza Domžale, Kolodvorska 6. Rokopisov ne vračamo, fotografije pa le izjemoma. Glasilo je na podlagi sklepa številka 421-1/72 z dne 26. 11. 1974 Sekretariata za informacijske, izvršnega sveta SR Slovenije oproščeno plačila temeljnega davka od prometa proizvodov.

Glasilo je bilo dne 25. 7. 1970 odlikovano s Priznanjem Skupščine občine Domžale za uspešno informiranje, dne 24. 4. 1974 pa s srebrnim Priznanjem Osvobodilne fronte slovenskega naroda za uspešno informiranje delovnih ljudi in občanov občine Domžale.

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA DOMŽALE

DOMŽALE, 4. maj 1980 Leto XIX

Tita ni več - Titova Jugoslavija živi

*Domovina je ena, nam vsem dodeljena,
in eno življenje in ena smrt.*

*Svobodi predani za borbo smo zbrani
in kaj je življenje in kaj je smrt?*

*Bodočnost je vera,
kdor zanjo umira,
se dvigne v življenje,
ko pade v smrt!*

/Oton Župančič/

Človeško življenje ne more biti več, kot je bilo življenje Josipa Broza Tita, očeta naše jugoslovanske socialistične stvarnosti, komunista in vizionarja, revolucionarja in borca, heroja in voditelja, politika in državnika, človeka, ki je postal del naših hotenj in katerega poznajo milijoni ljudi na vseh kontinentih.

Prekruta je resnica smrti, da bi mogli urediti vse naše misli, prevelika je bolečina v naših srcih, da bi v teh trenutkih lahko popolnoma dojeli praznino, ki je nastala med nami.

UTRINKI IZ ŽIVLJENJA TOVARIŠA TITA

TITA NI VEČ – TITOVA JUGOSLAVIJA ŽIVI

Dvoje neizpodbitnih dejstev, s katerima smo soočeni vsi od najmlajših do najstarejših, od Triglava do Djevdjelije in tudi milijoni daleč preko meja naše domovine.

In če hočemo dojeti veličino TITOVE JUGOSLAVIJE je nujno, da se podamo na pot, po kateri je stopal Josip Broz Tito, kajti le ob mejnikih, kjer se je odločalo o naši stvarnosti, bomo lahko spoznali veličino človeka, ki je nad štirideset let bil na čelu Komunistične partije oziroma Zveze komunistov in skoraj petintrideset let kot predsednik vodil jugoslovanske narode in narodnosti po poti svobode in neodvisnosti.

Josip Broz Tito, generalni sekretar KPJ

V mladosti je začel tako kot toliko drugih revolucionarjev: z bojem proti izkoriščevalcem, s spoznavanjem naprednih svobodomiselnih idej o socialni in nacionalni svobodi ter prihajal v stalne spopade z režimi, ki so neusmiljeno dušili napredno delavsko zavest. Vendar tudi največje krutosti niso nikoli v njem uničile postavljenih življenjskih ciljev: vizije svobode in enakopravnosti.

Ilegalno delo, preganjanja in zapori so ga povezali s somišljeniki, s tovariši in ga spodbujali k vedno novim bojem. Sredi zatiralcev, sredi bajonetov je postal leta 1927 sekretar partijske organizacije v Zagrebu in član Centralnega komiteja Komunistične partije Jugoslavije, se šolal v Moskvi in se prizadeval za odpravljanje različnih struj znotraj same Partije. Skupaj s tovariši je pripravljaj ustanovne kongrese Komunistične partije Slovenije in Komunistične partije Hrvatske in že avgusta 1937 dejansko prevzel vodstvo Komunistične partije Jugoslavije, katere generalni sekretar je postal koncem istega leta. S tem pa se začne novo obdobje v delovanju Komunistične partije Jugoslavije in širjenje njenih idej med delavske in kmečke množice,

kar je pripeljalo do ustanovitve Ljudske fronte, najmasovnejše organizacije simpatizerjev, ki so spoznali pravi značaj delovanja komunistov v številnih ilegalnih partijskih organizacijah.

NARODNOOSVOBODILNI BOJ IN REVOLUCIJA

Njegova opozorila pred fašistično nevarnostjo za jugoslovanske narode so pripeljala do velikih demonstracij 25. marca 1941 in preprečila sramotni pristop Jugoslavije k trojnemu paktu. Vsi, ki so sledili njegovi odločenosti so vedeli, da bo prišlo do okupacije Jugoslavije in do boja z vsemi zavojevalci, ki so kaj kmalu razkosali domovino. In tako se je tovariš Tito znašel na čelu oboroženega boja proti okupatorjem in domačim izdajalcem ter postal komandant narodnoosvobodilne vojske in partizanskih odredov Jugoslavije. Narodnoosvobodilni boj in rast ljudske oblasti sta bila v okupirani Evropi edinstveni primer resničnega osvobodilnega boja in revolucije, v kateri se je izoblikovala čvrsta enotnost med narodi Jugoslavije, ki so v bratstvu in enakopravnosti videli pogoj za svoj obstanek. Tovariš Tito je postal pojem ne samo revolucionarja, ampak tudi vojaškega stratega, ki je z vso skrbjo in humanostjo vodil partizanske odrede, brigade, divizije in korpuse do končne zmage. Toda še več! Vrhovni štab narodnoosvobodilne vojske in partizanskih odredov Jugoslavije se je zavedal, da mora tudi v najtežjih pogojih priti do izraza revolucionarnost ljudstva in utrjevanje narodnoosvobodilnih odborov je pomenilo začetek nove – ljudske oblasti, ki je dokončno postavila temelje novi Jugoslaviji 29. novembra 1943 na II. zasedanju AVNOJ–a v Jajcu. Tu so bile prvič v zgodovini jugoslovanskih narodov zapisane njihove suverene pravice in sprejeti sklepi, ki so pomenili osnovo za oblikovanje Federativne republike Jugoslavije. Tovariš Tito je postal Maršal Jugoslavije in predsednik Nacionalnega komiteja osvoboditve Jugoslavije, kar je njemu in njegovim sodelavcem nalagalo velike odgovornosti pri mednarodnem uveljavljanju novorojene Jugoslavije.

POVOJNA IZGRADNJA IN TRDNOST JUGOSLAVIJE

V zapletenih mednarodnih poveljih razmerah, pri obnovi domovine in uveljavljanju socialistične Jugoslavije so bila silno odgovorna dela tako nasproti lastnim narodom in narodnostim, kot tudi oddolžitvam skoraj dvem milijonom Jugoslovonom, ki so žrtvovali svoje življenje za svobodo in neodvisnost. Tovariš Tito se je zavedal, da je štiriletna vojna skovala takšno enotnost jugoslovanskih narodov in takšno zavest, da

ni mogoče kloniti niti pred napadi Stalina in Informbiroja na Jugoslavijo leta 1948. Mlada država, vendar pa notranje čvrsta, se je postavila po robu težnjam Stalina, da jo spravi pod svoje interesno področje, uprla se je politiki hegemonizma. V tistih usodnih trenutkih vprašanja naše suverenosti, so jugoslovanski narodi izkazali popolno zaupanje tovarišu Titu in Komunistični partiji Jugoslavije, čeprav so vedeli, da niti vojna niti pomanjkanje nista neizbežna. Toda tovariš Tito je vedel, da narod, ki je izbojeval revolucijo, ne bo klonil in da je ponovno pripravljen iti v boj za svoje pravice. Tako je mlada Jugoslavija pokazala vsemu svetu dvoje pomembnih dejstev:

– da se narodi in vodstvo s Titom na čelu ne bodo slepo podredili hegemonističnim težnjam Stalinove Sovjetske zveze in

– da so pripravljeni čuvati samostojnost tudi proti vsem drugim, ki bi radi z ekonomsko pomočjo uveljavili svoje politične interese.

URESNIČITEV TITOVE VIZIJE SAMOUPRAVLJANJA

Ob še tako težkih trenutkih in usodnih odločitvah ni nikoli zamrla ideja o mestu in vlogi delavca – proletarca, ki mora odigrati svojo zgodovinsko vlogo in to ne samo v procesu proizvodnje, ampak tudi kot gospodar in upravljaec nad vsemi sredstvi za proizvodnjo. Ideja samoupravljanja je bila uresničena skozi Titove besede: „tovarne delavcem“ leta 1950, ko so delavci v tovarnah prvič šli na volitve, da izvolijo izmed sebe organe upravljanja. Tako je Komunistična partija Jugoslavije uresničila še eno obvezo, ki jo je zapisala v svoj program: da bo slehernemu delavcu omogočila, da bo sam ali pa po izvoljenih sodelavcih načrtoval proizvodnjo, vodil tovarno in z družbenimi sredstvi skrbel za napredek na vseh področjih.

6. VRH NEUVRŠČENIH DRŽAV - HAVANA 1979

V tridesetih letih se je samoupravljanje razvilo v vseh sredinah, delavci so postali nosilci razvoja, postali so subjekt samoupravnega sporazumevanja, ne samo znotraj delovnih organizacij, ampak tudi navzven, v celotni družbi. Toda Zveza komunistov, Tito in Kardelj so vedeli, da je potrebno nadalje

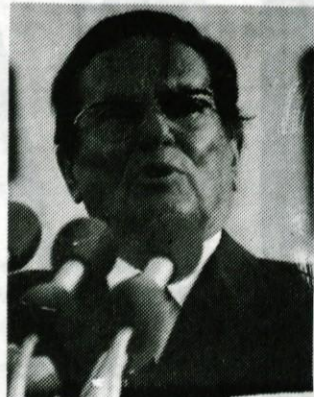
razvijati sistem samoupravljanja in da je potrebno v celotni jugoslovanski družbi vzpodbuditi tudi ostale silnice, ki obstojajo pri delovnih ljudeh in občanih. Zamelek teh silnic, ki so prišle do izraza v delegatskem sistemu, je bil prisoten v jugoslovanski praksi, saj moramo razumeti tudi II. zasedanje AVNOJ–a kot zbor delegatov, odposlancev jugoslovanskih narodov, ki so bili izvoljeni v najtežjih pogojih vojne, pa vendar demokratično v partizanskih enotah in v narodnoosvobodilnih odborih.

Tako pomeni uvedba delegatskega sistema samo nadaljevanje razvijanja samoupravljalne prakse in demokratizacijo celotnega našega življenja. Tovariš Tito in njegovi sodelavci so vedeli, da je mogoče vedno in povsod množstvo interesov delovnih ljudi in občanov postaviti v oblike delegatskega odločanja in s tem uveljaviti vse interese, ki bodo poganjali razvoj celotne družbe in pravih medsebojnih materialnih in družbenih odnosov. To pa pomeni tudi zavestno opredeljevanje Zveze komunistov, da mora najti svojo organizatorsko moč v najširši fronti združevanja delavcev in delovnih ljudi, to je v Socialistični zvezi in Zvezi sindikatov.

TITO IN NEUVRŠČENOST

Po drugi svetovni vojni je v svetu ostalo ali na novo nastalo veliko žarišč, ki so grozila, da bodo svet popeljala v nov svetovni spopad. Jugoslavija je vedela, da tudi sama nima dokončno rešenih vprašanj meja in da ima na svojem ozemlju nevarno žarišče – Svobodno tržaško ozemlje, ki je ostalo kot umetna tvorba in manevrski prostor za vse mogoče težnje in delovanje velikih sil.

Dogodki leta 1954 so pokazali, da so jugoslovanski narodi čvrsto odločeni doseči tisto, kar je bilo sprejeto na II. zasedanju AVNOJ–a glede priključitve Primorske k

Jugoslaviji. Čeprav z „Londonskim sporazumom“ zadeve niso bile dokončno urejene, pa so morali vsi v svetu, ki so računali na drugačni razplet dogodkov, ponovno spoznati, da ni mogoče na račun socialistične Jugoslavije sklepati kakršnihkoli medsebojnih dogovorov. Tovariš Tito je tedaj jasno povedal

vsemu svetu, da so jugoslovanski narodi notranje dovolj čvrsti in zreli, da bodo branili pridobljeno svobodo in neodvisnost in da bodo v medsebojnem sporazumevanju, brez vmešavanja drugih držav, dokončno uredili vprašanje meja s sosednjimi državami.

Vedno bolj zaostrene gospodarske in politične situacije v svetu so tovariša Tita in številne državnike v svetu pripeljale do odločitve, da se sestanejo v Beogradu in da se dogovorijo o tem, kako očuvati suverenost in neodvisnost majhnih držav in obstoječih družbenih ureditev. Tako je leta 1962 bila sklicana Beograjska konferenca, katere se je udeležilo 22 državnikov iz Azije, Afrike, Evrope in Srednje Amerike. Ideja neuvrščenosti se je začela širiti kot oblika pristnega medsebojnega sodelovanja držav brez kakršnekoli vojaške ali politične povezave. To je bil začetek tiste vsesvetovne politike, ki je leta 1979 na Havanski konferenci dobila vso podporo. Posebno priznanje, ki ga je prejel tovariš Tito s strani več kot sto predstavnikov držav in dežel v Havani, pomeni potrditev in pravilnost politike, ki jo je začel pred 19. leti. V svetu danes upravičeno govorijo, da je tovariš Tito pravi oče politike neuvrščenosti in da je v današnjem svetu to edino sprejemljiva politika, saj bi drugače svet lahko zašel v še večje vojne spopade, v karšnih so že nahaja.

Pri vsem tem ne smemo pozabiti številna potovanja tovariša Tita po posameznih državah, njegova srečanja z državniki skoraj vsega sveta, in tudi ne njegove vloge v najvišjih organih Organizacije združenih narodov, kjer je tekla razprava o odpravljanju ekonomskih razlik med razvitimi in nerazvitimi in o tem, da mora postati politika razorožitve stvar vseh držav in ne samo dveh velikih sil. Stališča predsednika Tita so bila vedno resno sprejeta in Jugoslavija je z idejo suverenosti in nevmešavanja v notranje zadeve drugih držav povsod naletele na veliko razumevanje. Številni državniki so iskali nasvete pri tovarišu Titu takrat, ko je bilo čisto pogosto postavljeno pod vprašanje obstoj in varnost posameznih držav ali pa sploh miru. Kolikšna je bila vloga predsednika Tita v mednarodnem življenju lahko razberemo iz tega, kolikokrat so državniki prinašali na najrazličnejše konference Titove besede in skušali z njimi nastopati kot propagatorji miru. Ne smemo pozabiti pomembno vlogo, ki jo je tovariš Tito vse skozi zagovarjal do vprašanja miru v Evropi in njegove vidne vloge na Konferenci o evropski varnosti in sodelovanju.

Tovariš Tito je v mednarodno politiko vnesel nov duh sporazumevanja in reševanja zapletenih zadev, posebno pa novo gledanje na razreševanje protislovij v sodobnem svetu, ki izvirajo iz ekonomskih odnosov med posameznimi državami. Takšnega zagovornika miru svet še ni imel in vsi se zavedajo, da se taki ljudje rojevajo le redkokdaj in da bi lahko s svojo državniško močjo obvladovali vrsto problemov, ki jih prinašajo težave v sodobnem svetu. Politika

neuvrščenosti je bila potrjena in bo ostala, kajti v njeni vsebini je del življenja tovariša Tita, so njegove misli in njegova odločenost: bojevati se je potrebno za to, da bo v svetu vladal mir, ne s silo, ampak z medsebojnim sodelovanjem in spoštovanjem suverenosti vsake države.

TITOVA IZROČILA

Vse tisto, kar je za naše delovne ljudi in občane, za vse naše narode in narodnosti neumorno delal tovariš Tito, mora ostati sveto IZROČILO vsem nam in zavedati se moramo, da moramo njegove ideje, ki so postale resnica, osvojiti in jih gojiti naprej. Tisto o čemer so nekdanji govorili vizionarji naše samoupravne socialistične stvarnosti s tovarišem Titom na čelu, je danes resnično dejstvo, je danes last vseh nas in bo ostala večna vrednota, čeprav nosilca teh vizij ne bo več med nami.

Toda naša dolžnost je, da ohranimo Jugoslavijo takšno kot je bila ustvarjena, da ostane v današnjem razravanem svetu čvrsta, enotna in samoupravno razvita in da bo zgled drugim, tako kot je bila vse doslej.

Mnoge teorije o oboroženem ljudstvu, ki krožijo danes po svetu, za nas niso nove. Te teorije smo preiskusili v času narodnoosvobodilnega

dilnega boja in revolucije in v praksi dokazali, da ni mogoče uničiti naroda, ki se je zavestno odločil, da se bo boril za svoj obstanek, za svojo svobodo, za svojo boljšo in bogatejšo prihodnost. In ravno zaradi tega moramo danes z vso resnostjo razumeti Titove besede, da sta splošna ljudska obramba in družbena samozaščita jamstvo za našo nedotakljivost, suverenost in za ohranjanje vseh pridobitev narodnoosvobodilnega boja in revolucije ter povojnega razvoja. Zavedati se moramo tudi Titovih besed, da smo sami kovači svoje sreče in da nam nihče ne bo in ne more dati tistega, kar smo v stanju ustvariti sami. To pa pomeni, da niti za trenutek ne smemo pozabiti na svet, v katerem živimo, da moramo na slehernem koraku nositi s seboj odločenost in pripravljenost, da razvijamo naš samoupravni socialistični sistem in da istočasno budno pazimo na vse tiste, ki bi hoteli na naš račun in za našim hrbtom počenjati karkoli proti neuvrščeni Jugoslaviji.

Titova izročila veljajo vsem ljudem Jugoslavije! To pomeni, da ne sme biti v tem trenutku nikogar, ki ne bi bil prepričan v lastno sposobnost jugoslovanskih narodov in narodnosti, delovnih ljudi in občanov, da bomo gradili čvrsto stavbo

samoupravnih odnosov in da bomo z miroljubnimi silami v svetu še naprej bojevali boj za pravično življenje vseh v različnih predelih sveta.

TITA NI VEČ – TITOVA JUGOSLAVIJA ŽIVI

Moto, ki mora biti prisoten v naši sedanosti in prihodnosti, kajti mi vsi smo poklicani, da bo Jugoslavija živela, mi vsi smo poklicani, dograjevati tak samoupravni socialistični sistem, za kakršnega smo se odločili že v prvih dneh boja za socialne in nacionalne pravice v skupnosti jugoslovanskih narodov in narodnosti. To pa bomo v stanju ohraniti le tedaj, če nam bo lik tovariša Tita vedno pred očmi in če bomo znali obdržati v naših srcih veličino človeka, ki je popeljal vse nas v socializem, v našo samoupravno skupnost enakopravnih in suverenih narodov in narodnosti na območju današnje Jugoslavije. Trdno smo odločeni, da nosimo s seboj ta lik, trdno smo odločeni prebirati njegove besede takrat, ko bomo soočeni z dejstvi, ki bi hotela vplivati na nadaljnji naš razvoj. To je naša humana in iz srca izvirajoča dolžnost do človeka, ki je v naših srcih in ki ga pozna ves svet pod enim samim imenom – TITO.

TITO V NAŠI OBČINI

Ko hodimo po življenjski poti Josipa Broza Tita, potem se moramo spomniti tudi na čase, ko se je zadrževal v naši občini. Njegovo ime zasledimo v sosednji občini Kamnik v letih 1911 in 1912, ko je delal kot kovinar v takratni tovarni Titan. Od takrat in do ponovnega snidenja na III. konferenci Komunistične partije Slovenije v Judeževi domačiji leta 1940 je minilo veliko časa in tudi njegovo ime je veliko pomenilo v vrstah Komunistične partije Jugoslavije.

V tridesetih letih se je Josip Broz večkrat zadrževal v Sloveniji, za programsko usmeritev Komunistične partije Jugoslavije v tistim času pa je pomembno njegovo sodelovanje na III. konferenci Komunistične partije Slovenije 29. in 30. junija 1940, ki je potekala v Judeževi domačiji nad Ihanom, in je poznana kot konferenca na Vinjah. Titovo sodelovanje na tej konferenci sega torej v tisti čas, ko je druga svetovna vojna že prešla „svojo začetno razvojno pot in stopila v fazo daljnosežnih političnih in družbenih odločitev“.

Mednarodne politične razmere v prvih mesecih vojne je analizirala najprej II. konferenca Komunistične partije Slovenije v noči od 31. decembra 1939 na 1. januar 1940 v Joštovem mlinu v Medlogu pri Celju. Na njej so tudi sklenili pospešiti vključevanje novih kadrov v KPS, zaradi nevarnosti pred aretacijami pa so se morali partijski voditelji umakniti v popolno ilegalo. Toda silovito razgiban čas je terjal sklic nove konference Komunistične partije Slovenije, za katero so se po okrožjih začele priprave že spomladi 1940.

Pri izbiri kraja za konferenco se je vodstvo KPS odločilo za domažsko območje, ker je imelo dobre stike s partijsko organizacijo Dob-Prevoje. Ta je uspela pridobiti širok krog simpatizerjev, usmerjala je delavsko gibanje na domažskem območju in organizirala tudi več uspešnih ljudsko-frontnih akcij, s čimer je izpričala tudi svoj vpliv med širokimi ljudskimi množicami. Omenimo naj tudi, da so njeni člani pomagali vzpostaviti stike s tiskarno Petra Weita na Viru, ki je leta 1939 natisnila tudi knjigo Edvarda Kardelja – Speransa, *Razvoj slovenskega narodnega vprašanja*. V njej pa so istega leta natisnili tudi znani proglas Zveze delovnega ljudstva Slovenije „Kaj hočemo“.

Prav v tej pomembni ljudsko-frontni organizaciji, ki je nastala nekaj dni po začetku druge svetov-

ne vojne, je bil zaupnik tudi kmet Polde Miš. Na njegovo domačijo na Gorjuši so večkrat prihajali tudi vodilni funkcionarji Komunistične partije Slovenije. Manjše skupine članov CK KPS so se pri njem večkrat sestale, leta 1940 pa je na njegovi domačiji bival tri tedne tudi sekretar CK KPS Franc Leskošek. Ta je skupaj z Miho Marinkom najprej prek komunista iz leta 1920 Ivana Pustotnika iskal prostor za konferenco na Moravškem. Maja 1940 pa so se pri Mišu oglasili Franc Leskošek, Boris Kidrič, Boris Kraigher, Tone Tomšič, Marija Leskošek in Vesna Stranič. Pokazal jim je opuščeno Judežovo domačijo, last Jožeta Štifterja, ki jo je delno uničil požar leta 1934. Pri ogledu so ugotovili, da je velika izba uporabna za konferenco, prav tako pa bi lahko v kuhinji pripravljali tudi hrano za

njene udeležence. Na odločitev za Judežovo domačijo pa je vplivala zlasti njena oddaljenost od naselij in možnost za prihod delegatov na konferenco z različnih strani.

Medtem, ko je imel Josip Broz Tito po svojem prihodu razgovore s funkcionarji CK KPS in posameznimi delegati, so ostali opravili še zadnje priprave in zavarovali mesto konference.

Tako je zvečer v nabito polni izbi začel sekretar CK KPS Franc Leskošek III. konferenco KPS, katere se je udeležilo 45 delegatov. Konferenca je trajala vse do jutranjih ur 30. junija. Osrednji referat je imel Edvard Kardelj, ki je govoril o notranjem in zunanje političnem položaju ter o delovanju Komunistične partije Slovenije od ustanovitve do sredine leta 1940.

Pri oblikovanju temeljne usmeritve pa je pomembno prispeval prav Josip Broz Tito, ki so ga udeležencem konference iz konspirativnih razlogov predstavili kot delegata kominterne. Ob 9. uri zjutraj je v sklepni besedi, polni borbenosti in optimizma, po oceni mednarodnih in notranjih razmer poudaril: „da so jugoslovanski narodi in Komunistična partija Jugoslavije pred odločilnimi revolucionarnimi dogodki, ki jih bo neizbežno sprožila vojna tudi v Jugoslaviji.“ (citaj po delu Alenke Nedog, Tito v Sloveniji).

Josipa Broza Tita. To je bil namreč tudi njegov zadnji obisk v Sloveniji pred fašističnim napadom aprila 1941. Na konferenci je Josip Broz Tito optimistično in napol v šali napovedal, da se bodo na naslednji konferenci sestali že v osvobodjeni Ljubljani. In zares se je novo obdobje Titovih neposrednih stikov s Slovenijo začelo v povsem novih pogojih, kajti po udeležbi na konferenci na Vinjah je prišel na Slovensko šele po petih letih, 26. maja 1945 v Ljubljano kot predsednik vlade Demokratične federativne Jugoslavije.

V naši občini pa se ponovno srečamo s tovarišem Titom leta 1964 po normalizaciji odnosov s Sovjetsko zvezo, ko je skupaj s sekretarjem CK KP Sovjetske zveze Nikitom Hruščovom obiskal Farmo bekonov v Ihanu. Delovni ljudje in občani Domžal so takrat še s posebnim navdušenjem pozdravili predsednika Tita, saj so se zavedali, da je med njimi človek, ki se je leta 1948 postavil po robu Stalinu in z jasnimi besedami povedal celotnemu svetu, da bo socialistična Jugoslavija ostala neomajna na poti svojega lastnega razvoja.

V besedah in mislih smo se srečevali s predsednikom Titom na številnih manifestacijah in proslavah ob obletnicah posameznih dogodkov, ki so povezani na pomembna dogajanja iz časa

Tovariš Tito in Hruščov na Farmi bekonov v Ihanu

DELOVNIM LJUDEM OBČINE DOMŽALE

Zgodilo se je neizogibno. Umrl je TITO, veliki revolucionar, heroj in strateg, genij revolucionarne epohe preobrazbe odnosov, kjer delavec in delovni človek prevzemata nase pravico in odgovornost za razvoj samoupravne socialistične skupnosti. Pod njegovim vodstvom in z njim smo vselej in povsod imeli dovolj samozvesti, samozaupanja in lastnih moči, da smo prebrodili vse težave in ovire in dosegli vedno nove uspehe.

Ostali smo brez TITA, z veliko bolečino in obenem z veliko hvaležnostjo za trdno in modro vodenje vsega delavskega razreda pri uresničevanju njegove zgodovinske vloge.

V trenutku najbolj krutega spoznanja, da TITA ni več, so pred nami njegove pobude in izročila, ki jih moramo uresničevati.

Predsedstvo Občinske konference SZDL priporoča vsem delovnim ljudem občine Domžale, da počastimo njegov spomin z našimi največjimi napori in s tem, da negujemo in krepimo našo notranjo politično in akcijsko enotnost, kajti tako bomo krepili tudi bratstvo in enotnost jugoslovanskih narodov in narodnosti, ustvarjeno v času narodnoosvobodilnega boja in socialistične revolucije.

Najpomembnejše aktivnosti tega časa so zlasti naslednje:

— nadaljnja krepitev in poglobljanje demokratizacije našega političnega sistema moramo razvijati v smeri, da se bo delavec in delovni človek polno uveljavljal kot načrtovalec in uresničevalec nadaljnega ekonomskega, družbenega in političnega razvoja;

— vsi in vsak posebej, kjerkoli živimo in delamo, moramo zavestno uresničevati sprejeto stabilizacijsko politiko;

— politika neuvrčenosti je in mora ostati sestavni del samoupravljalskih pravic, ker bo le boj proti blokovski politiki in grupiranju in boj za novo ekonomsko politiko neuvrčenih jamstvo za vse večjo stabilizacijo med državami in za krepitev miru ter odklanjanje vojnih žarišč, ki ogrožajo svet;

— splošna ljudska obramba, ki ima svoj začetek v narodnoosvobodilnem boju, je odgovornost slehernega človeka, ki mora biti pripravljen braniti našo samoupravno socialistično stvarnost z vsemi njenimi materialnimi in samoupravnimi prvinami. Skozi družbeno samozaščito se bomo kot samoupravljalci postavili po robu vsakomur, ki bi s čemerkoli skušal razvrednotiti vsebino socialističnega samoupravljanja.

TITOVA — SAMOUPRAVNA SOCIALISTIČNA JUGOSLAVIJA ŽIVI, URESNIČUJE IN BO URESNIČEVALA TITOVA IZROČILA, KOT NAJDRAGOCENEJŠO ZAPUŠČINO VSEM NARODOM IN NARODNOSTIM JUGOSLAVIJE.

Predsedstvo OK SZDL

V soboto, 9. septembra 1978 smo na poti skozi našo občino pozdravili in pospremili našega nadsej dragega gosta, predsednika republike tovariša Tita. Veličasten je bil sprejem od Mengša do Trojan od začetka do konca poti po domžalski občini. Vsem delovnim ljudem, občanom in mladini gre vse priznanje za opravljeno delo pri sprejemu. Nas trud je bil poplačen s tem, da so se gostje za trenutek ustavili pred bistrskim mostom, toliko, da smo mu v imenu vseh nas zaželeli vse najlepše in najboljšo, mu dali top nageljev in rozmarina in ga povabili na 40. obletnico partijske konference na Vinjah, ki bo leta 1980. Predsednik Tito je to obljubil! Mi pa mu želimo, naj pride med nas zdrav in zadovoljen z našim delom.

Resolucija III. konference Komunistične partije Slovenije se zaključuje z naslednjim sklepom: „Da bo Komunistična stranka Slovenije, kot sestavina celotne Komunistične stranke Jugoslavije mogla pod vodstvom Centralnega odbora Komunistične stranke Jugoslavije in Komunistične Internacionalne izvršiti v Sloveniji svojo nalogo prednje straže delavskega razreda in delovnega ljudstva, ji je v tem usodnem, odločilnem času poleg komunistične kritike in samokritike nujno potrebna stroga disciplina, budnost in enotnost v njenih lastnih vrstah. Komunistična stranka Slovenije mora voditi odločilen in neusmiljen boj proti vsem tujim, oportunističnim in škodljivim, protistrankinim elementom, ki bi hoteli razvodeniti njeno linijo, razbiti njeno enotnost, omajati avtoriteto njenega vodstva in jo tako onesposobiti za izvršitev njene zgodovinske naloge.“

Posebno obležje pa je dala konferenci na Vinjah udeležba generalnega sekretarja CK KPJ

narodnoosvobodilnega boja in revolucije. Zadnjikrat pa smo se občani Domžal neposredno srečali s tovarišem Titom 9. septembra, ko je skozi našo občino potoval proti svojemu rojstnemu kraju.

Vsi ti spomini na srečanja z našim dragim predsednikom Titom bodo ostali za vedno v naših srcih, saj sta njegova vedrina in odločnost prešla tudi na vse, ki smo ga pozdravljali v naši občini.

